

V BOLNIŠNICI

- 177 Za tem so me odnesli v bolnišnico socialnega zavarovanja. Takoj so me peljali v operacijsko dvorano. Tam so me hitro začeli operirati in odstranjevati opečeno kožo.
- 178 Med narkozo se mi je srčni utrip drugič ustavil. Ko je srce prenehalo biti, sem drugič zapustila svoje telo in gledala, kaj so zdravniki delali z mano. Videla sem, kako zaskrbljeni so za moje življenje in kako so si vneto in z vsemi sredstvi prizadevali, da bi me oživili. Tudi sama sem bila zaskrbljena za svoje življenje.
- 179 Bala sem se predvsem za svoje noge. Še vedno sem bila ponosna, da sem lastnica svojega telesa in svojih nog, in da je v moji moči, da jih lahko s športom in vajami treniram, da jih bodo vsi občudovali. Ko se je nenadoma – kako grozno in strašno – zgodilo nekaj zastrašujočega ...
- 180 Preden nadaljujem, vam moram, moji dragi bratje in sestre v GOSPODU, nekaj priznati, da boste bolje razumeli: tudi v verskem pogledu sem bila – kot sicer v vsem svojem življenju – „**na dieti**“. V odnosu do GOSPODA BOGA sem bila „**katoličanka na verski dieti**“. Pomembno je, da se tega zavedate! **Bila sem slaba katoličanka.**
- 181 Ves moj stik z BOGOM je bil v tem, da sem ob nedeljah hodila k maši, ki je trajala samo 25 minut. Vedno sem si izbirala maše, kjer je duhovnik najmanj govoril, ker me je njegovo pridiganje dolgočasilo. Kakšna muka so bili zame duhovniki, ki so imeli dolge pridige.

- 182 To so bili moji stiki z BOGOM! Bili so zelo revni. Zato pa so imeli vsi posvetni tokovi in modni trendi tako velik vpliv name. **Bila sem prava vetrnjakinja**. Kar je takrat veljalo kot najnovejše in najmodernejše v racionalizmu in svobodomiselnosti, za to sem se takoj navdušila.
- 183 Nisem bila pod **varstvom molitve**, nisem imela dovolj **vere**. Nisem verjela v **moč milosti** in v **moč svete mašne daritve**. Ravno ko sem se dodatno izobraževala v svojem poklicu in se specializirala, se je ta moja površnost najbolj razbohotila.
- 184 V tistem času sem nekega dne na univerzi slišala, da je katoliški duhovnik rekel, da „**ni hudiča in tudi ne pekla**“. **In prav to je bilo tisto, kar sem hotela slišati!** Sama pri sebi sem mislila: Če ni hudiča in pekla, **bomo vsi prišli v nebesa**. Kdo naj se zdaj še boji? Torej lahko delam in počnem, kar hočem.
- 185 Kar me še zdaj najbolj žalosti in me je sram priznati, je to, da je bila **vera v pekel** zadnja vez, ki me je še držala v cerkvi. Ravno eksistenčni strah pred hudičem me je še povezoval s cerkveno skupnostjo.
- 186 Ko so mi torej rekli, da ga ni in da tudi pekla sploh ni, sem si takoj rekla:
„Zakaj naj se potem še trudim in se borim po pravilih „stare cerkve“? Dobro, potem bomo vsi prišli v nebesa, prav vseeno je torej, kaj smo in kaj počnemo.“
- 187 Prav to je bil potem dokončni vzrok, zakaj sem se popolnoma oddaljila od GOSPODA. Oddaljila sem se od Cerkve, začela čez njo zabavljati in jo imenovala neumno, zastarelo itd.

- 188 Nisem se več bala greha in začela sem trgati svoje stike z BOGOM. Ta greh pa ni ostal le v moji notranjosti, temveč se je začel preko mene širiti navzven in je okužil tudi druge.
- 189 Postala sem aktivna v negativnem smislu. Da, začela sem celo sama vsem pripovedovati, da hudiča ni, da je le izmišljotina duhovnikov – in nekoč sem začela kolegom na univerzi pripovedovati, da **tudi Boga ni** ter da smo proizvod evolucije ...
- 190 Tako mi je uspelo vplivati na mnoge ljudi. To naj vam povem vnaprej, da boste lažje razumeli to, kar sledi.

HUDIČ RES OBSTAJA

- 191 Ko sem se znašla v tem groznem položaju, sem nenadoma videla, da resnično obstajajo demoni. In zdaj so prišli, da bi me vzeli s seboj.
- 192 Pred seboj sem videla te hudiče v vsej njihovi grozljivosti. Nobena od predstav, ki sem jih do tedaj videla na zemlji, ne more niti najmanj pokazati, kako strašni so ti hudiči.
- 193 Nenadoma sem zagledala, da prihaja iz sten operacijske dvorane mnogo temnih postav. Zdelo se je, da so čisto normalni in običajni ljudje, vsi pa so imeli strašen, grozljiv pogled.
- 194 Iz njihovih oči je sijalo pravo sovraštvo. Takoj sem vedela, da imam pri njih dolgove. Prišli so, da bi poračunali, ker sem sprejela njihovo ponudbo za

greh. Zdaj sem morala za to plačati ceno in ta cena sem bila jaz sama. Svojo dušo sem prodala hudiču. Z njim sem bila sklenila kupčijo.

195 Moji grehi so namreč imeli posledice. Grehi so satanova last, niso njegovo zastonjsko darilo, treba jih je plačati. Cena smo mi sami. Če torej tako rekoč kupujemo v satanovi prodajalni, bomo morali plačati blago. Tega se moramo zavedati.

196 In zdaj sem nenadoma videla, kako so oživali vsi moji grehi, ki sem jih zagrešila od zadnje zakramentalne spovedi, to se pravi od zadnje spovedi pri katoliškem duhovniku in njegove odveze dalje.

197 Plačati moramo za vse svoje grehe, gre na račun naše mirne vesti, notranjega miru, zdravja ...

198 Če smo zelo zveste stranke v satanovem supermarketu in zmeraj kupujemo pri njem, bo na koncu terjal nas same. Postali bomo njegova lastnina. Prodali smo mu svojo dušo.

Največje zavajanje in glavna laž je velika hudičeva zvijača, da širi pravljico, da njega samega sploh ni.

199 Te grozljive, temne pošasti so me obkrožile in povsem jasno je bilo, da so prišle z enim samim ciljem, da me vzamejo s seboj.

200 Verjetno si ne morete predstavljati, kakšno grozo in kakšen pošasten strah sem doživela, ko mi ves moj razum, moja velika modrost, moja znanstvenost, moji akademski naslovi in moja zaključena izobrazba v tem položaju sploh niso pomagali. Bili so brez vsake vrednosti.

- 201 Ti grehi nas torej vlečejo v globino, navzdol, k „**očetu laži**“. Če pa svoje napake in grehe (ki jih moramo plačati) prinesemo v zakramentu sprave k BOGU, potem BOG plača ceno zanje.
- 202 **On** je to ceno plačal z **lastno krvjo na križu** in ON to poplača vsakokrat, ko grešimo. **ON** je za nas pretrpel peklenške muke, ki smo si jih mi prislužili in ki so nas zavezali lastniku grehov (satanu).
- 203 Odrešil nas je **JEZUS KRISTUS**. Zdaj imamo pravico do **NJEGOVEGA kraljestva, NJEGOVEGA življenja**, saj nas je **ON** naredil za „**Božje otroke**“.
- 204 Zdaj so prišli ti temni pomočniki, da bi vzeli svojo lastnino – **MENE**.
- 205 Tedaj sem jih videla stopati iz stene in prihajati v operacijsko dvorano. Bilo jih je veliko, ki so nenedoma stali okoli mene.
- 206 Na zunaj so bili najprej videti popolnoma normalno, pogled vsakega od njih pa je bil poln sovraštva, satanskega sovraštva. Bili so brez duše, kot bi njihova notranjost zgorela. Moja duša se je upirala in drgetala in takoj sem razumela, da so to demoni.
- 207 Vedela sem, da so zaradi mene tukaj, ker sem jim nekaj dolžna. Kajti greh ni brezplačen. Hudičeva največja podlost in laž je, da ljudi prepriča, da ga ni. To je njegova strategija, potem lahko ta lažnivec z nami počne, kar hoče.
- 208 Zdaj sem z grozo videla: O ja, oni so! Že so se začeli zbirati okoli mene. Hoteli so me odpeljati. Si lahko

predstavljate mojo grozo, moj strah, to strahoto?!
Bilo je pravo ustrahovanje!

- 209 Vsa moja znanost, pamet in družbeni položaj mi zdaj niso prav nič pomagali. Začela sem se valjati po tleh, se metati na svoje telo, ker sem hotela pobegniti v svoje telo, ampak moje telo me ni več sprejelo. Obšla me je črna groza.
- 210 Začela sem teči in bežati. Ne vem kako, ampak predrila sem steno operacijske dvorane. Nič drugega nisem hotela kot iti proč, toda ko sem prišla skozi steno – hop –, sem skočila v praznino. Bila sem poslana v enega teh predorov, ki so se nenadoma pojavili in so vodili navzdol.
- 211 V začetku je bilo še malo svetlobe in tam so bile svetilke kot satovje. Mrgolelo je kot v panju. Toliko ljudi je bilo tu. Odrasli, stari, možje, žene ... Bili so glasni, grobi in vsi razmršeni so škrtali z zobmi.
- 212 Vleklo me je vedno niže v zemljo in neprenehoma sem se premikala navzdol, čeprav sem si zelo prizadevala oditi od tam. Bilo je čedalje manj svetlobe in postajalo je vedno temneje. Pomikala sem se po tem predoru naprej, dokler ni postalo nenavadno temno. Nemočno sem se potapljala v ta mrak, ki se ga na zemlji ne da opisati s človeškimi besedami.
- 213 Zgoraj je bilo vse svetlo, spodaj pa je bilo vedno temneje. Si lahko predstavljate, kakšno veselje me je prevzelo, ko sem zagledala v svetlobi svojo mater. Bila je čisto svetla. Umrla je namreč že pred mnogimi leti.

- 214 Takoj sem dojela, da so ta bela oblačila, s katerimi je bila moja mati odeta kot sonce, vse tiste svete mašne daritve, ki jih je v življenju sodarovala.
- 215 Nisem imela možnosti, da bi prišla k svoji materi in ostala pri njej.
- 216 Nemočna sem se potopila v ta mrak, za katerega ni primerjave. Najtemnejša tema tega sveta je v primerjavi z njim svetel dan. Ta mrak tam povzroča grozne bolečine, grozo in sram – in neznansko smrdi. Pojavljalo se je vedno več grozljivih postav in bitij, ki so bila tako zelo deformirana, da si tega ne morete predstavljati.
- 217 Greh, dragi bratje in sestre v GOSPODU, pušča v naših dušah sledi. Sledi zaznamujejo naše duše kot brazgotine, mehurji opeklin in brezoblične luknjice.
- 218 Najstrašnejša izkušnja zame je bila, ko sem opazila, da prihaja najhujši smrad prav od mene same. Koliko denarja sem v življenju porabila za kolonjske vodice in dezodorante, ker ničesar nisem bolj sovražila kot neprijeten vonj. Zdaj sem opazila, da moji grdi grehi niso nekje izven moje duše, temveč v moji notranjosti, od koder širijo neznosen smrad.
- 219 Bila sem podobna demonu, strašni pošasti, saj so me iznakazila moja lastna sramotna dejanja. Tako kot je mater GOSPOD oblekel s svetlimi oblačili, je mene oblekel sam hudič, ta pošast, in bila sem podobna vreči za smeti.
- 220 V tem stanju sem prišla spodaj v nekakšno močvirno pokrajino, kjer so bile mnoge osebe do vratu v